

som i gamle og nye Tider har gjort et nervøst Publikum hovedørt. Jeg taler derfor af Erfaring, naar jeg siger Dem: Se vel til, at De ikke selv knækker Halsen! Vil De lyde mit Raad, saa tag De Dem uden Skrupler et nyt Præstekald med solide Indtægter og en god Avling — det hjælper saa dejligt til igen at komme i et fornuftigt Forhold til Tilværelsen! Det sagde ogsaa Deres Fader, da jeg talte med ham forleden, inden han rejste til Carlsbad. Jeg kan heller ikke tro andet, end at De inderst inde selv maa føle Trang til igen at faa Fodfæste her i Livet, blive uafhængig og selvstændig . . . ja, undskyld, at jeg siger det . . . men De maa rimeligvis endnu tydeligere end Andre have følt, at Deres Fader ikke just med Tilfredshed har været Vidne til Deres senere Udvikling. De kunde nu gøre den gamle Mand en stor Glæde ved at følge mit venskabelige Raad. Herre Gud, Deres Fader har næppe lang Tid tilbage! De véd, hvor svag og nedbøjet han er, — det staar nu til Dem at gøre hans sidste Dage saa lyse og bekymringsfri som muligt!“

Emanuel stod og saa' mod Jorden og svarede Intet. Han havde hurtigt forstaaet, at det igen var hans Familie, der stod bag dette fornyede Forsøg paa at bortvende hans Tanker fra Gud — og hans